

Lysande Agrippina på Drottningholm

Drottningholms slottsteater, Stockholm, 17 augusti 2021

Georg Friedrich Händel: Agrippina

Agrippina skrevs under tre veckor till karnevalen i Venedig 1710 av en då 25 årig **Händel** till ett libretto av kardinalen **Vincenzo Grimani**. Enligt vissa källor ska det satiriska innehållet anspela på påven Clemens XI, vilken Grimani hade en konflikt med. Oavsett sanningshalten i den historien så är *Agrippina* med sin komiska framställning av det politiska maktspelet lika aktuell idag.

Staffan Valdemar Holms uppsättning på Drottningholmsteatern skulle egentligen ha spelats redan sommaren 2020, men som så mycket annat fick den flyttas ett år framåt. Och det är något som genomsyrar hela uppsättningen; det uppdämda behovet av opera. Valdemar Holm har skapat en

mänsklig och modern *Agrippina* som rakt i igenom är rolig och avslappnad utan att den för den sakens skull tappar glöd. Det är yviga gester och ett våghalsigt användande av rösten som instrument som passar sig väl för det snabba tempot i handlingen.

Handlingen ja, den kretsar kring Agrippina d.y. och hennes intrigerande för att få sin son Nerone på tronen. I hennes väg står bl.a. hennes make Claudio och det hela kompliceras av att nästintill samtliga män i hennes närhet är förälskade i adelsdamen Poppea - förutom Pallante och Narciso som trånar efter Agrippina själv. Poppea i sin tur älskar endast Ottone, som efter att ha räddat Claudio från döden blivit lovad kejsartiteln. Från att till en början ha blivit duperad av Agrippina, så kliver Poppea sedan fram som en minst lika listig manipulatör.

För i Valdemar Holms uppsättning står kvinnorna för makten och framtiden. Männen är dockor i Agrippinas och Poppeas spel och för det mesta är de för dumma för att ens inse det. Detta görs tydligt rent fysiskt i **Bente Lykke Møller** kostymer - i återhållsamt grått och vitt - för där kvinnornas dräkter går från romersk toga till nutida power suit, så förblir männen kvar i antiken. Utöver det klassiska scenmaskineriet så är scenografin nästintill icke existerande, men med hjälp av ett fantasirikt användande av kostym och koreografi så känns det aldrig tomt.

Det är en uppsättning på högsta vokala nivå från huvud- ner till minsta biroll. **Ann Hallenberg** är ljuvlig i rollen som den intrigerande och maktlystna Agrippina och hon utstrålar en magnifik självklarhet såväl i agerande som i det vokala.

Roberta Mameli är även hon lysande i rollen som Poppea med en komisk talang som gränsar till det geniala och en akrobatisk vokal förmåga som gjuten för rollen. Från det att hon gör sin entré i *Vaghe perle, eletti fiori* i första akten lyfter uppsättningen ytterligare några nivåer.

Rollen som hennes älskade Ottone görs av **Kristina Hammarström** med en fantastiskt djup klangfärg och precision. Med sitt komiskt känslösamma och långsamma agerande skapar hon en fin kontrast till den frustrerade Poppea. Även **Bruno de Sá** som Nerone är makalös med sin gränsöverskridande röst. Hans tolkning av *Come Nube Che fugge dal vento* är en av uppsättningens

klara höjdpunkter.

Orkestern under ledning av **Francesco Corti** spelar mustigt och lekfullt - i total samklang med sångarna, utan att hamna i bakgrunden för mycket. Ibland finner sig känslan av att orkestern är en egen karaktär som sprider ränker lika mycket som Agrippina själv.

År 1710 blev *Agrippina* en storsuccé som spelades inte mindre än 26 gånger. Nu på Drottningholm spelades den endast fram till 21/8, och skulle visas i en filmad version i Drottningholms slottspark den 14 september men stora mängder regn har påverkat parkens markförhållanden och därför flyttades visningen fram till sommaren 2022.

Bodil Hasselgren

Drottningholms slottsteater, Stockholm, 17 augusti 2021

Georg Friedrich Händel: Agrippina

Regi: Staffan Valdemar Holm

Kostym & scenografi: Bente Lykke Møller

Dirigent: Francesco Corti

Drottningholmsteaterns orkester

Medverkande: Ann Hallenberg, Bruno de Sá, Roberta Mameli, Kristina Hammarström, Nahuel Di Pierro, Giacomo Nanni, Kacper Szelązek, Mikael Horned